

REBECCA BLACKHORSE

A vámpír korszak
vége

Hybris

I. 1789 Vendée

A kert egy felbolydult kaptárra hasonlított, amelyet éppen álarcos méhek leptek el. A tarka tömegben csak az inasokat lehetett megkülönböztetni, sárga libériájuk és csupasz arcuk árulta el őket. Némely álca oly tökéletesre sikerült, hogy senki sem tudta, kit is rejthet. Ebben a forgatagban senkinek sem tűnt volna fel, ha valaki meghívó nélkül érkezett.

Nem messze a zenekari emelvénytől egy fiatal lány álldogált egyedül a félhomályban. Ruhája barack színű volt és apró selyemből készült barackvirágok díszítették. Csak barackszín ajkai és szomorú szemei látszódtak ki az álarc mögül. Szemében könny csillogott, ajkát már-már sírásra biggyesztette. Láthatólag várt valakit, aki nagyon megvárakoztatta. Észre sem vette, hogy nem messze tőle, az egyik roskadozó asztal mellett álló fehér ruhás ifjú őt figyeli.

A férfi nem volt más, mint a bál házigazdájának legidősebb fia, Alain Edouard de Saint-Louis. Egész este unatkozott és valójában a legkevésbé sem kívánt itt maradni, de mivel kötelessége volt, megtette. Nem

mulatatta sem a tánc, sem a fiatal hölgyekkel való csevegés, sem bármiféle játék, és úgy tűnt, még a szerelem sem. Egyébként is szörnyű fejfájás kínozza. Úgy érezte, mintha apró tűkkel szurkálnák a fejét, olykor émelygés lett úrrá rajta, és ilyenkor meg kellett kapaszkodnia, mert szédülni kezdett. A világ utálatosnak és mocskosnak tűnt számára, nem akart mást, csak csendet és nyugalmat. Ebben a pillanatban gyűlölt mindent és mindenkit, legszívesebben elrohant volna egy sötét, magányos helyre. De nem tehette, mert félig-meddig ő is házigazda volt, egyébként sem lett volna illendő. Így az asztal mellett helyezkedett el, és az embereket fürkészte, mozgásukat, mozdulataikat. Félig árnyék fedte, így, bár ő mindent jól látott, őt magát kevesen. Csak pár másodperce látta meg a fiatal lányt, ahogy ott szomorkodik, és éppen azon tűnődött, vajon mire várhat.

A következő pillanatban azonban lány nagyon izgott lett, legyezője remegni kezdett a kezében. Majd hirtelen az apró, kesztyűs kézben megállt a legyező. Nem látta pontosan, de mintha valaki a sötétségből beszélne. A lány meg sem fordult, csak elmosolyodott.

Megfordult és már el is nyelte az a sötétség, ahonnan a láthatatlan idegen érkezett. Alain de Saint-Louis gyomra hirtelen megremegett, rossz érzés kerítette hatalmába. Elindult az árny nyomában. Mint a jó vadász, észrevétlenül osont a vaksötétben a lány illata után. Jól ismert erre felé minden bokrot, minden fűszálat. Tudta, hogy a kis kerti ösvény a családi sírbolthoz vezetett. A fák sűrű lombjai között csak

néhol szűrődött be a telihold sápadt fénye. Ahol azonban véget ért a liget, minden tisztán láthatóvá vált. A fehér márványból készült kövek szinte ontották magukból a fényt, mintha földöntúli fáklyák lennének.

Alain de Saint-Louis rögtön észrevette a lány világos alakját, ahogy egy sötét árny megpróbálja bekebelezni.

– Uram, egy szóra! – Lépett elő a fák árnyékából, hangja határozott volt. – Meg kell jegyeznem, nem tartom illendőnek, hogy szerelmi légyottjait a családi sírboltunkban bonyolítja le.

Az árny ekkor megfordult. A lány teste eszméletlenül a földre zuhant, mint egy rongydarab. Alain de Saint-Louis nem látta tisztán a férfi arcát, de a vonásai furcsán torzak voltak, még sohasem látott ehhez hasonlót.

– Uram, felszólítom... – kezdte, és már húzta is elő kardját.

A férfi azonban nem szólt, meg sem mozdult, csak mintha elmosolyodott volna.

– Uram... – szólította meg ismét, nem akart rátámadni egy fegyvertelen emberre.

A férfi tett egy lépést felé, ekkor vált láthatóvá csupasz pengéje, amit eddig köpenye alá rejtett.

„Legjobb védekezés a támadás!” – gondolta a fiatal gróf, és egy gyors mozdulattal hasba dőfte ellenfelét, aki nem igazán állt ellen. Majd ugyanolyan hirtelen kihúzta a pengét, de ellenfele még csak meg sem tántorodott. Először arra gondolt, hogy elhibázta és a félhomály miatt a köpenyébe dőfte a fegyvert, ami

megmagyarázná, hogy miért is siklott olyan könnyedén át a testen. Ekkor ismét beledöfte még nagyobb erővel, most szinte érezte, ahogy a penge az egyik bordát súrolja. Kihúzta, de semmi sem történt. Kissé zavart lett, most egyenesen az árny nyakát vette célba. Az idegen vére az arcába fröccsent. Olyan közel került ellenfele arcához, hogy képes volt megállapítani, mitől tűnik olyan furcsának. Az eltorzult vonások, amelyek valaha egy emberré lehettek, leginkább is azokra az ördögábrázolásokra hasonlítottak, amelyeket a templom freskóin látott egy vidéki kápolnában. Az idegen szemei úgy villogtak, mint egy veszett kutyáé. Alain de Saint-Louis ebben a pillanatban értette meg, hogy ellenfele nem emberi lény.

Az árny kihasználva zavarodottságát, kiütötte kezéből a kardot, majd a torkánál fogva megragadta újabb áldozatát.

– Megérdemelnéd a halált, mert megzavartál. Meghalsz! – sziszegte az árny.

A gróf lehunyta szemét, felkészítette elméjét és lelkét az előtte álló fájdalokra, közben elmondott magában egy rövid imádságot. Felsőhajtott, mintha ezzel a sóhajjal a lelke is felszállna az égbe.

– De nem most – mondta az árny, majd áthajította a temetőkert másik végébe, akár egy fadarabot.

A fiatal férfi két sírkő között zuhant a földre. Az elkövetkező néhány másodpercben nem is tudta felmérni, mi történt vele, de amint elszállt fejéből a kábultság, szinte felpattant. Nem látott mást, csak a földön fekvő selyemruhát. A lány ébredezett, úgy tűnt, az előbb csak elájult. Az árny azonban eltűnt.